

N:o 7 /1955

50357

LAG- OCH EKONOMIUTSKOTTETS BETÄNKANDE n:o 2 /1955
med anledning av landskapsstyrelsens framställning
n:o 14/1955 till Ålands landsting med förslag till
landskapslage om ändring av landskapslagen den 1
december 1938 om jaktkort i landskapet Åland.

Landskapsstyrelsens förslag till ändrad jaktkortsavgift har i lag- och ekonomiutskottet varit föremål för diskussion i samband med att företrädare för Ålands jaktvårdsförbund för utskottet framfört sina synpunkter på jaktvårdens behov. Enligt jaktvårdsförbundet behöves i landskapet en jaktvårdskonsulent, som skulle idka upplysningsverksamhet i hela landskapet, även i skärgården. Han skulle även ombesörja viltuppfödning och utplantering samt bygga och ge anvisningar för anordnande av olika fällor för rovdjur, kråkor och andra skadedjur. Förbundet har med jaktvårdsanslag anställt en person för sex månader och har de bästa erfarenheter av hans verksamhet. Sedan det nu redan erhållna anslaget förbrukats, har förbundet emellertid ej möjlighet att återanställa sin konsulent.

Utskottet medger gärna, att en dylik jaktvårdskonsulent vore till nytta för viltvården. Då det emellertid gällt att avväga nyttan av en med dylika förhöjda jaktkortsavgifter avlönad jaktvårdskonsulent med de verkningar en ny förhöjning av jaktkortsavgiften kunde få, har utskottet dock icke ansett sig kunna tillstyrka landskapsstyrelsens förslag om en jaktkortsavgift om 400 mk/år. Det bör nämligen observeras, att sjöfågelsskyddet i vår vidsträckta skärgård står och faller med det frivilla arbete och intresse, som ortsbefolkningen nu allmänt omfattar. Många jord- och vattenägare ha oegennyttigt uppfattat sina intressen genom att avstå fredningsområden, och känslan för sjöfågelsskyddets värde torde få sägas vara allmän bland olika ålders- och befolkningsgrupper i hela landskapet. Det vore ur denna synpunkt synnerligen opsykologiskt att genom en impopulär förhöjning av detta slag uppamma en ovänlig attityd mot sjöfågelvården. Med detta vill utskottet ingalunda motsäga jaktvårdsförbundets åsikt om behovet av jaktvårdsupplysning i landskapet, men utskottet kan icke biträda uppfattningen, att denna verksamhet skulle finansieras med höjda jaktvårdsavgifter.

Utskottet anser den av landskapsstyrelsen föreslagna uppmjukningen beträffande möjlighet att påvisa innehav av jaktkort vara befogad. Med

78363
tanke på bl.a. att kontroll ofta torde utföras av poliskonstaplar, anser utskottet, att det vore ändamålsenligt om jaktkort kunde med samma verkan upptes för den lokala poliskonstapeln som för länsman eller annan polischef. ~~Utskottet~~ ^{har} infört uttrycket "för polismyndighet i det distrikt - - -" i 7 §. Uttrycket polismyndighet kan numera anses inrymma även poliskonstapelsbefattning.

Härutöver har utskottet föreslagit tvenne tillägg. Nuvarande praxis förutsätter att jaktkort utfärdas per kalenderår. En person, som löser jaktkort för ett år den 31 december för jakt samma dag, är enligt nuvarande av jaktkortsformuläret stödda praxis i avsaknad av giltigt jaktkort redan följande dag. Utskottet anser att jaktkorts giltighetstid bör sträcka sig framåt det antal år, för vilka avgift erlagts.

För det fall ~~att~~ på Åland icke hemmahörande person här har jakt rätt och önskar lösa jaktkort finnes ingen bestämmelse om platsen, där kort skall lösas. I praktiken torde jaktkort ha utfärdats åt sådana personer av olika jaktkortsutfärdare enligt prövning. Det vore enligt utskottet ändamålsenligt, att polischefen på den ort, där sådan person har jakträtt, genom hans ansökan om jaktkort finge kännedom om personen. ~~han~~ ^{Polischefen} kunde ^{led} såväl pröva hans lämplighet som vid eventuell förfrågan angående en dylik person och hans rätt till jakt ~~kunde~~ lämna önskvärda uppgifter. Ett stadgande i denna riktning har införts i förslagets 8 §.

Utskottet föreslår därför vördsamt, att Landstinget måtte antaga följande

L a n d s k a p s l a g

om ändring av landskapslagen om jaktkort i landskapet Åland, utfärdad den 1 december 1938.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas, att §§ 2,6 och 7 i landskapslagen den 1 december 1938 om jaktkort i landskapet Åland (8/38), § 2 sådan den lyder i landskapslagen den 31 mars 1954 (8/54), skola erhålla följande lydelse:

2 §.

Jaktkort må efter prövning utfärdas åt tillförlitliga personer

för ett, två eller tre år åt gången i Mariehamns stad av magistraten och i landskommunerna av länsman. Avgiften för jaktkort utgör tvåhundra mark för varje år av jaktkortets giltighetstid, räknat från dagen för jaktkortets utfärdande. Jaktkortsavgiften tillfaller ^{landskapet} (för att användas till främjande av jaktvården inom landskapet. Jaktkort löses å den ort där sökanden är bosatt och av utom landskapet bosatt person på ort, där han äger jakträtt.

Den, som utfärdar jaktkort, tillkommer ut landskapsmedel en ersättning om fem procent på de avgifter, som redovisas.

6 §.

Jaktkortet bör medhavas vid jakt och vid anfordran uppvisas för jakträttsinnehavare, polismyndighet och för jaktvården anställd person.

7 §.

Var, som utan att innehava jaktkort bedriver jakt inom landskapet eller vid anfordran vägrar att uppvisa detsamma såsom i § 6 är stadgat, straffes såsom för olovlig jakt i strafflagen stadgas. Har den, som anträffats utan jaktkort, senast den tredje söckendagen därefter uppvisat sitt jaktkort för polismyndighet i det distrikt, där han jagade, vare straffri.

På lag- och ekonomiutskottets vägnar:

Albin Johansson.

Martin Isaksson

Närvarande i utskottet: ordföranden Albin Johansson samt ledmöterna Trygve Johansson, John Johansson, Nordas och Sjöstrand.